

Per un reagrupament a l'esquerra del Pacte de Govern PSOE-IU

1. El pacte de Govern PSOE-IU va definir i defineix un espai polític concret: el d'una esquerra que se subordina a la gestió del capitalisme i de l'Estat de la Monarquia. Si el PSOE amb més de 13 anys de govern lleial a l'Estat i la patronal ja va posar-ho en pràctica, ara, la direcció d'IU reivindicant un pacte de Govern que és continuïtat d'aquells anys de Govern González, abandona l'ambigüïtat en què s'ha mantingut en aquest darrer període, per situar-se clarament com el flanc esquerre del règim i del sistema.

L'ESQUERRA REFORMISTA A EUROPA I LA CRISI DELS PC'S

2. Aquest fet no és una excepció a Europa, IU - que no ha deixat de ser un instrument de reagrupament controlat pel PCE- ha seguit l'evolució dels vells partits estalinistes, ja sigui des del poder als estats de l'Est europeu o des de l'oposició a les "democràcies parlamentàries": un gir cap a l'economia capitalista i una renúncia a la revolució i el socialisme. Aquesta evolució conduïa els partits d'origen estalinista -i de forma inevitable- cap a l'espai natural de la socialdemocràcia. El Govern de l'Esquerra Plural a França, l'Olivera a Itàlia són expressions del mateix fet, així com els governs dels PC's o exPC's a l'Europa oriental. Aquest espai quedaria incomplet sense un tercer component d'aquesta "esquerra reformista" que és una part molt significativa del moviment verd que té la major expressió a Alemanya amb el Govern roig-verd de Shroeder.

3. Aquest fenomen de dretanització dels exPC's s'aprofundeix com un intent d'evitar una successió continuada de descensos electorals. Aquests resultats electorals -com en el cas de la socialdemocràcia- són el centre de totes les preocupacions de les seves direccions. Però a nom d'evitar la caiguda electoral,

la direcció consolida el gir a la dreta, amb la qual cosa aprofundeix la crisi interna i desmoralitza el sector més combatiu de la seva militància, provocant una pèrdua continuada de militants. Com més s'aprofundeix la crisi més giren cap a la dreta les direccions, alimentant-la.

NO ÉS POSSIBLE LA REFORMA DEL CAPITALISME GLOBALITZAT

4. La consolidació d'un bloc reformista (PS-PC) es justificaria i fins a cert punt esdevindria imparabile si el capitalisme estigués en una nova fase de creixement i estabilització que permetés una millora de les condicions de vida i treball de la classe obrera. Però la realitat -més enllà de les anades i vingudes de la cojuntura- és la contrària. El capitalisme accelera a extrems mai abans coneguts la concentració de capitals, acumulant una extraordinària riquesa en poques mans mentre extén la pobresa extrema pel planeta; exacerba l'especulació com a font principal de beneficis (avui nodreix el 90% del moviment total de capitals al món, uns 1'5 billons de dòlars cada dia), cosa que suposa una cangrena sobre l'economia productiva i amenaça amb crisis i cracks d'abastos imprevisibles; augmenta la sobreexplotació a extrems enormes (*maquiles*, zones franques, ...) fent retrocedir les garanties d'estabilitat en els llocs de treball arreu del món; ataca l'anomenat salari indirecte (ensenyament o sanitat públiques, pensions, ...) amb privatitzacions i retallades del sector públic. Totes aquestes característiques aguditzen la polarització social tant entre països com entre les classes socials de cada estat.

5. És aquesta voracitat del capitalisme que arruïna milers de milions d'éssers humans i que ex-

plica tants desastres humans que sovint se'ns presenten com a "naturals". És també la que amenaça el delicat equilibri ecològic del planeta. Milions d'éssers humans són empesos a jugar-se la vida per immigrar de la fam i la misèria segures. Però no són només els moviments demogràfics la resposta a aquesta realitat, també ho són el creixent procés de mobilitzacions que amenacen els règims al continent llatinoamericà, de nord a sud un per un; en altres parts del món la forma en què s'expressa l'augment de tensió entre les classes és sota la forma de guerres contra l'opressió, per l'alliberament nacional.

6. És el fet que el capitalisme està en crisi i no pas en una època de expansió que buida de continguts socials i progressius els programes de la socialdemocràcia. És per aquest motiu que els Governos del Bloc Reformista europeu (PS-PC) –que no vol trencar amb el capitalisme, sinó gestionar-lo– acabaven aplicant un programa que amb prou feines es pot diferenciar dels partits clàssics de la dreta. Aznar ens apareix de la mà de Blair sense problemes amb propostes conjuntes a la UE, com abans ho feien González i el seu "amic" Kohl.

REAPAREIX EL FANTASMA DEL FEIXISME A EUROPA

7. Al costat de la concentració de la riquesa s'han acumulat unes bosses de pobresa molt més marginals i lumpenitzades que en el passat. El creixement del feixisme a Europa és expressió d'aquesta polarització social que lluny de fer disminuir les contradiccions i diferències socials les agreuja, empenyent sectors creixents de població a la recerca d'altres alternatives diferents dels partits de dreta o esquerra tradicional. El feixisme ha anat creixent impulsat per sectors del capital financer, entre sectors de petita burgesia amenaçada i en la desesperació de sectors de treballadors desenganyats per la política de PS i PC. Els resultats de Le Pen al cinturó industrial de París testimonien aquest fet. És impossible aturar el feixisme des de la defensa de la democràcia burgesa, cal enfrontar-s'hi des de la ruptura amb el sistema que el provoca i alimenta.

FRACTURA ENTRE PS-PC I LA MAJORIA TREBALLADORA I LA JOVENTUT

8. Aquesta contradicció entre l'anomenada esquerra parlamentària i la realitat que viu una majoria de població treballadora i jove –que pateix les retallades de les prestacions socials i serveis públics, un augment de la precarietat i la sobreexplotació– ha obert una enorme esclatxa entre aquests dos partits (PS's i PC's) i els sindicats que influeixen (CCOO, UGT), i els sectors més explotats de la classe obrera (immigració, joves, precaris,...). L'allunyament d'aquests sectors dels partits parlamentaris és enorme, cosa que fa que aquests s'assemblin cada vegada més a enormes i pesants maquinàries electorals. Aquest allunyament també es produeix respecte els sindicats majoritaris, que res no tenen per oferir-los. El descrèdit als sindicats i a "tots els partits" és una de les seves conseqüències més nefastes que augmenten les dosis d'individualisme i dificulten la tasca de reconstrucció

d'una esquerra revolucionària.

HI HA UN PROCÉS DE REORGANITZACIÓ EN CURS

9. Un sector de treballadors i joves a tota Europa ha fet pujar l'abstenció a quotes inèdites. Però hi ha expressions més concretes d'aquest fenomen de ruptura dels treballadors amb els seus partits tradicionals. A França, on la reactivació de les mobilitzacions ha estat vanguarda a Europa, un sector d'entre un milió i un milió i mig de votants van fer-ho per LCR-LO, dues organitzacions trotsquistes, que van arribar per primera vegada a cinc diputats a les eleccions europees. El mateix va passar a Portugal a les legislatives amb el Bloc d'Esquerreres, que agrupa organitzacions a l'esquerra del PCF. Així mateix hi ha hagut expressions de la recerca d'alternatives contra el sistema: els moviments de Seattle, o davant de la cimera de Davos, en els moviments anticapitalistes amb xocs sistemàtics contra les reunions del G7, de l'FMI o del BM. L'èxit que estan obtenint aquests processos incideixen així mateix sobre l'esquerra i els sectors joves dels PC's...

L'ESTAT ESPANYOL, ENDARRERIT

10. A l'Estat espanyol tot aquest procés està endarrerit, en primer lloc pel grau de desmobilització que han imposat CCOO-UGT, PSOE-IU i la debilitat d'una alternativa a la seva esquerra per impulsar-la. En segon lloc pel període conjuntural de creixement econòmic, superior en termes relatius a la resta de països de la UE. En tercer lloc pel pes del recent passat franquista amb què no va haver-hi una ruptura sinó que es va pactar la reforma per part del PSOE i del PCE. Aquest darrer fet va allargar els governs González més enllà del que va fer-ho l'etapa de governs socialdemòcrates a la resta d'Europa, i ara deixa Aznar com a excepció de dretes entre els governs socialdemòcrates. També pel que fa a l'ascens del feixisme hi ha un retard respecte França, i les forces que l'impulsarien segueixen dins de la dreta del PP i el voten com a vot útil. Un exemple d'un Le Pen espanyol és Juan Enciso, l'alcalde del PP d'El Ejido. Tot i això els signes racistes que acompanyen o precedeixen el feixisme no han deixat de prodigar-se en aquest últim període (Terrassa, Premià, El Ejido, ...).

11. Però es tracta només d'un problema de ritmes, de desfassament. Els mateixos efectes objectius de la crisi capitalista han impulsat l'abstenció davant de la falta d'alternativa entre multitud de treballadors i joves que ja no es creuen que dins del sistema es puguin resoldre les seves reivindicacions, convençuts que no hi ha diferències substancials entre els partits que es reparteixen els escons parlamentaris. Des d'una esquerra que s'enfronta a l'Estat i el Sistema el problema es com donar-li una coherència política, impulsar la mobilització, unificar objectius, ajudar en la seva organització...

12. Els sectors organitzats que reflecteixen aquest procés de resistència té l'expressió al moviment sindical, a les organitzacions i als moviments socials. Entre les sindicals ho trobem en sectors d'esquerra dels crítics de CCOO i també a la CGT, sense excloure

altres experiències que encara es mantenen i que van nèixer amb l'intent de donar una resposta organitzada als sindicats tradicionals. En organitzacions i moviments socials, podem trobar-ho en sectors de l'esquerra d'IU en petits partits trotsquistes, en corrents autogestionàries i amb característiques anarquistes, així com en determinats sectors dels moviments nacionalistes radicals a les nacions oprimides. El caràcter d'aquest moviment és extremadament dispers, cosa que fa difícil el treball de reagrupament. Una qüestió és segura: serà impossible participar d'aquesta reorganització necessària sense fe-ho dels processos de mobilització que l'aniran nodrint.

REACCIONS AL MOVIMENT SINDICAL

13. El procés de reaccions sindicals a la política que imposen les direccions de CCOO i UGT han intentat expressar-se als processos congressuals d'aquest primer. Però els *crítics* no s'han mostrat com una alternativa capaç d'il·lusionar els militants sindicals més combatius. IU ha subordinat la batalla a CCOO als interessos parlamentaris i electorals (per exemple com es va portar la iniciativa de les 35 hores), alhora que ha prioritzat preservar els llocs de direcció que manté en federacions a encapçalar una crida clara a un corrent per combatre la política desmobilitzadora del sector *oficial*. Un exemple de tot això s'ha produït a Catalunya, on *oficialistes* i *crítics* van pactar llocs i llistes a canvi que la política aprovada i el balanç fos clarament continuista. Tot i això les nombroses absències a les votacions dels processos congressuals, la resposta a esmenes de sectors d'oposició més conseqüent, o el procés de la intercomarcal de Girona (25% de vots a la ponència i llista d'oposició al bloc oficialista-crític), demostren que hi ha un enorme descontentament a la base del sindicat que afecta sectors crítics. Ara és possible intentar vertebrar aquest descontentament amb propostes d'unitat d'acció àmplies i l'impuls de corrents sindicals d'oposició.

14. CGT pot jugar en el pròxim període un paper de catalitzador del procés de ruptures als dos sindicats majoritaris. Tot i això, la divisió interna entre *negres* i *rojos* i la posició sectària davant dels altres dos sindicats limiten molt aquest efecte.

LA REORGANITZACIÓ TÉ UN COMPONENT DE JOVENTUT ESSENCIAL

15. Hi ha una característica d'aquests moviments que si bé recullen militants de finals dels 60, hi ha una majoria absoluta de joves. És evident que la recomposició del moviment obrer revolucionari passarà per la joventut, com altres vegades a la història, però potser aquesta veritat general és més categòrica avui perquè potser mai no s'havia produït una crisi tan profunda en la direcció majoritària dels treballadors. Als efectes de la crisi capitalista sobre el conjunt de la societat el sector jove és un dels que més directament rep les conseqüències de l'atur i la precarietat laboral. Als països de l'Europa Occidental hi ha una ruptura generacional en la reproducció de la classe obrera: no hi ha una continuïtat en les

condicions de treball estable, protegit i relativament ben remunerat que tenien els obrers i les condicions de precarietat absoluta que troben els que tenen la sort de treballar. Aquest procés en ell mateix explosiu, avui no s'ha generalitzat a l'Estat espanyol precisament perquè sobre un sector d'ella mateixa encara hi actuen les condicions salarials de la generació precedent, però alhora aquesta situació crea dependència cap a ella.

16. La lluita contra el treball precari (ETT's, ...) que afecta la major part dels joves amb treball, la defensa de l'ensenyament públic profundament atacat per la política privatitzadora del Govern, juntament amb la defensa dels drets bàsics a una vivenda digna, per locals socials controlats directament pels joves,... són components essencials en aquesta reorganització.

LA CLASSE OBRERA IMMIGRANT I LA UNITAT DELS TREBALLADORS

17. Fets com els d'El Ejido demostren clarament que els immigrants formen part d'un sector de la classe obrera sobreexplotat. Lleis com la d'Estrangeria estan al servei d'interessos patronals d'una banda, de la manipulació racista de l'imperialisme espanyol. En el primer cas, una mà d'obra "il.legal" es pot explotar molt millor perquè està privada de tot dret i pot ser tractada com a quasi-esclava i obligar-la a viure en una marginació completa. En segon lloc, el racisme que impregna aquesta llei en considerar-lo com a "il.legal" i com a tal criminalitzar el treballador immigrant, és un recurs al servei de dividir la classe obrera i defensar el sistema capitalista, empenyent els treballadors autòctons contra els immigrants, com a suposats responsables de la manca de treball o del descens de les condicions de treball. Per últim impulsa la reorganització de l'extrema dreta, com s'ha vist a El Ejido impulsada des d'estructures de poder com l'Ajuntament.

18. No hi ha mitges tintes en aquest cas. No som neutrals davant de la contrareforma que prepara el Govern per restringir més encara la Llei, però refusen tota llei que prohibeixi un treballador moure's lliurement i buscar treball per sobreviure. La defensa d'aquest dret (que exigeix la derogació de la Llei d'Estrangeria) i la consecució de plens drets polítics i laborals per tots els treballadors hauria d'unificar tota la classe obrera contra els vertaders responsables de l'atur i la precarietat, que no són ningú més que la patronal i el Govern.

LA QÜESTIÓ NACIONAL, EFECTIVAMENT QÜESTIÓ D'ESTAT

19. A l'Estat espanyol ocupa un lloc rellevant l'existència de nacions històriques a les quals se'ls neguen els drets democràtics. Aquest fet genera que una part de la tensió entre les classes ho faci en clau de lluita per la llibertat dels pobles i els seus drets nacionals. Si hi ha hagut una excepció en aquests darrers anys de desmobilització ha estat Euskadi que ha continuat amb un alt grau d'organització i mobilització. Si bé en aquest darrer període han estat les forces que es recolzen en el règim que han vist augmentar la seva força, degut a una política suïcida de la direcció abertzale. No obstant aquest fet, el

creixement d'ERC i del Bloque a Catalunya i Galícia respectivament expressen que el problema nacional, lluny de resoldre's, va prenent un pes creixement.

20. La defensa dels presos bascos davant de l'Estat responsable de l'opressió dels pobles i l'exigència del respecte al dret d'autodeterminació, són les dues peces clau per defensar el dret dels pobles i restablir una relació d'igualtat i solidaritat entre ells. Òbviament el dret d'autodeterminació qüestiona l'Estat Monàrquic i la seva Constitució.

IU A LA CRUÏLLA

21. IU s'enfronta aquesta tardor a un procés congressual decisiu. IU va ser el projecte del PCE per establir punts que li permetessin d'una banda evitar l'impacte brutal de la caiguda de l'estalinisme a l'Est europeu, de l'altra establir un pont per guanyar-se els sectors que suposadament anirien trencant amb el PSOE. La realitat és que la crisi d'IU i del PCE ha seguit aprofundint-se mentre que el pont es va utilitzar en el sentit contrari: de sectors d'IU per anar-se al PSOE. Això era inevitable a partir que el PCE renunciés a qualsevol referència revolucionària, anticapitalista, acceptés la Monarquia i la seva Constitució ... Per desesperació d'Anguita, pesa més la manca d'un projecte qualitativament diferenciat del del PSOE que els múltiples casos de corrupció, GAL, ... d'aquest.

22. Però la direcció –que veu com l'aparell sobre el qual viu es debilita terriblement pels fracassos electorals que han fet d'IU un Partit extraparlamentari en diverses CC.AA- pretén fer un salt decisiu: consolidar la socialdemocratització. Hi ha una resistència a les bases. Nombrosos textos de debat pels pròxims processos congressuals ho testimonien. Pot configurar-se un vertadera corrent d'esquerreres es pot configurar en aquesta batalla? Serà compatible una vertadera corrent d'esquerra amb la IU que surti d'aquest congrés?

AVANÇAR EN LA CONFLUÈNCIA DE SECTORS PER IMPULSAR LA MOBILITZACIÓ

23. Com reagrupar aquests sectors per avançar en la mobilització i en la construcció d'un partit revolucionari?. Creiem que hi ha dos nivells possibles que s'han de complementar: 1.- Si ens referim a la necessitat d'impulsar els acords d'unitat d'acció de l'esquerra que trenca amb el sistema a diferents nivells, serà obligatori buscar marcs d'agrupament regular de les corrents entre les que hem citat l'esquerra d'IU, grups autogestionaris, corrents anticapitalistes, organitzacions d'esquerra extraparlamentària, ... impulsar la unitat d'acció, indispensable per potenciar les mobilitzacions, i aquestes són una condició indispensable perquè avanci tot el procés de reorganització.

24. Aquest nivell afectaria tots els grups que mencionàvem anteriorment, encara que sovint i davant de cada proposta concreta hauria d'estar oberta als grups reformistes o a sectors d'ells. Díficilment pot consolidar-se en fórmules organitzatives estables, encara que el Bloc d'esquerreres a Portugal té molta part de front de moviments. La forma en

què s'expressa aquesta unitat d'acció sol ser en Plataformes que animen moviments sobre temes concrets.

CONSTRUIR UN PARTIT REVOLUCIONARI

25. Però no n'hi ha prou amb aquest nivell de reorganització, és necessari -en paral·lel- aproximar-se als grups i corrents que es reclamen del marxisme revolucionari per a la construcció d'un Partit Revolucionari. És obvi que per construir un mateix partit és necessari definir una estratègia comuna davant de les grans qüestions de la lluita de classes i compartir un programa, que encara que no sigui "complet" ha de partir d'un acord mínim, un programa marxista revolucionari ben delimitat del reformisme i en conseqüència a l'esquerra del Pacte PSOE-IU. Amb aquest objectiu cal buscar fórmules per constituir un comitè de discussió i construcció d'una organització amb dos objectius: 1, la discussió programàtica sobre el contingut de la nova organització; 2, que permeti impulsar totes les accions comunes possibles.

26. Unes línies programàtiques que defineixin aquest espai a l'esquerra del Pacte de Govern PSOE-IU per nosaltres es podrien definir amb:

- **Rebuig del capitalisme. Per una societat sense explotació de l'home per l'home. Pel socialisme: que permeti que els mitjans de producció siguin del conjunt dels treballadors i al seu servei.**
- **Rebuig de l'Estat de la Monarquia i la seva Constitució.**
- **Defensa del dret d'autodeterminació nacional. Pel reconeixement irrestricte d'aquest dret.**
- **Per un pla en defensa del treball i el treball fix:**
- **Prohibició del prestamisme laboral: Fora les ETT's,**
 - 35 hores setmanals sense pèrdua de poder adquisitiu de salaris.
 - Prohibició d'acomiadaments en empreses amb beneficis.
 - Modificació de les Lleis (derogació reformes laborals) per permetre el pas de precaris a fixos.
 - Per la unitat dels treballadors: autòctons i immigrants: Derogació de la Llei d'Estrangeria.
 - Per la defensa dels serveis públics: sanitat, ensenyament, ... empresa pública. Els fons públics per les empreses i serveis públics.
 - **Contra la Unió Europea: per una Europa Socialista dels treballadors.**
 - **Per la recuperació de l'internacionalisme proletari:**
 - **Per impulsar la construcció del moviment obrer internacional: Per una Internacional Obrera.**
 - **Solidaritat amb els pobles que lluiten contra l'opressió i explotació.**
 - **Contra l'OTAN i la UEO. Contra la intervenció imperialista sigui sota la bandera de l'ONU, l'OTAN, ...**
 - **Contra tota forma de colonialisme:**
 - **Ceuta i Melilla pel Marroc.**
 - **Derogació del deute extern.**